

Ik stap de studiezaal binnen in de wetenschap dat bijna iedereen daar zo goed als dood is, mezelf inclusief. Ik heb uit betrouwbare bron dat het de normaalste zaak van de wereld is om in een post-kerstdepressie te belanden en dat het te verwachten valt dat we ons na de ‘gelukkigste’ tijd van het jaar wat lusteloos voelen, maar ik voel me nu niet heel anders dan op kerstavond, of dan op eerste of tweede kerstdag, of dan op welke andere dag sinds de kerst dan ook. Ik ben terug en er is een nieuw jaar begonnen. Het is niet alsof er iets nieuws gaat gebeuren.

Ik blijf staan. Becky en ik kijken elkaar aan.

‘Tori,’ zegt Becky, ‘je ziet er een beetje uit alsof je jezelf van kant wilt maken.’

Zij en de rest van Onze Kring hebben zich geïnstalleerd op een verzameling draaistoelen rondom de computertafels in de studiezaal. Omdat het onze eerste dag terug is, hebben alle bovenbouwleerlingen zich extra uitgesloofd op hun haar en make-up, en het voelt onmiddellijk alsof ik tekort ben geschoten.

Ik laat me neerzakken op een stoel en knik filosofisch. ‘Dat is grappig omdat het waar is.’

Ze neemt me nog eens in zich op, maar ziet me niet echt, en dan lachen

we om iets wat niet grappig was. Op dat punt beseft Becky dat ik in een bui ben waarin ze niets aan me heeft, dus draait ze zich om. Ik leg mijn hoofd op mijn armen en dut half in.

Mijn naam is Victoria Spring. Ik kan je beter vast vertellen dat ik me vaak een boel dingen in mijn hoofd haal waar ik dan verdrietig over word. Ik hou van slapen en ik hou van bloggen. Op een dag ga ik dood.

Rebecca Allen is op dit ogenblik denk ik de enige echte vriendin die ik heb. Ze is ook mijn beste vriendin. Ik ben er nog niet uit of er een verband is tussen die twee dingen. Maar hoe dan ook, Becky Allen heeft heel lang paars haar. Het is me opgevallen dat als je paars haar hebt, je veel aandacht trekt, iedereen je herkent en je een uitzonderlijk populaire figuur wordt in tienerkringen, van wie iedereen beweert dat ze je kennen, al hebben de meesten nog nooit ook maar met je gepraat. Becky heeft heel veel Instagram-volgers.

Op dit moment zit Becky te praten met een ander meisje dat deel uitmaakt van Onze Kring, Evelyn Foley. Evelyn wordt als 'alternatief' beschouwd omdat ze een warrig kapsel heeft en coole kettingen draagt.

'Maar de échte vraag,' zegt Evelyn, 'is of er seksuele spanning is tussen Harry en Draco.'

Ik weet niet zeker of Becky Evelyn oprecht mag. Soms denk ik dat mensen alleen maar doen alsof ze andere mensen mogen.

'Alleen in fanfictie, Evelyn,' zegt Becky. 'Hou je fantasieën alsjeblieft voor jezelf, dat is tussen jou en je zoekgeschiedenis.'

Evelyn lacht. 'Hé, luister. Op het laatst helpt Draco Harry toch? Waarom heeft hij Harry dan zeven jaar lang gepest? Omdat hij stiekem verliefd op hem is.' Met elk woord klapt ze in haar handen. Het zet haar punt niet echt kracht bij. 'Mensen plagen de persoon op wie ze een oogje hebben, dat weet iedereen. De psychologie is onweerlegbaar.'

'Evelyn,' zegt Becky. 'Ten eerste kan ik dat hele fangirl-idee niet uitstaan dat Draco Malfoy eigenlijk een prachtige, gekwelde ziel is die alleen maar gered en begrepen wil worden. Als het erop aankomt, is hij gewoon een enorme racist. Ten tweede is het idee dat als je iemand plaagt, je verliefd op ze bent zo'n beetje de basis van huiselijk geweld.'

Evelyn kijkt diep beledigd. 'Het is maar een boek, hoor. Ik heb het niet over echte mensen.'

Becky zucht en draait zich om naar mij, en Evelyn volgt haar voorbeeld.

Daar leid ik uit af dat er druk op me wordt uitgeoefend om iets bij te dragen.

'Eerlijk gezegd vind ik de hele *Harry Potter* zwaar overschat,' zeg ik. 'Ik wilde dat we met z'n allen iets nieuws konden vinden om door geobsedeerd te zijn.'

Becky en Evelyn staren me allebei aan. Ik krijg het idee dat ik de conversatie verziekt heb, dus mompel ik mijn excuses, til mezelf van mijn stoel en loop snel de studiezaal uit. Af en toe kan ik andere mensen niet uitstaan. Dat heeft vast een heel slecht effect op mijn mentale gezondheid.

Er zijn bij ons in de stad twee gymnasiums: het Harvey Greene Gymnasium voor Meisjes, of 'Higgs', zoals het door iedereen wordt afgekort, en het Truham Jongenslyceum. Op allebei worden in de laatste twee schooljaren leerlingen van elk gender toegelaten. De zesde en de zevende klas vormen de zogeheten *sixth form*, oftewel gewoon de bovenbouw. Nu ik in de zesde zit, heb ik dus opeens te kampen met een toevloed van jongens. Op Higgs worden jongens zo'n beetje gezien als mythologische wezens, en als je een écht vriendje hebt, sta je meteen aan de top van de sociale hiërarchie. Als ik gedwongen word om te veel over jongens na te denken of te praten, krijg ik persoonlijk erg de neiging om mezelf door de kop te schieten.

Maar zelfs als ik om dat soort dingen gaf en me wilde opdoffen om de aandacht te trekken, zou elke poging daartoe teniet worden gedaan door ons schooluniform. Op de meeste scholen hoef je in de bovenbouw geen uniform meer aan. Op Higgs wel, en meteen ook een afzichtelijk uniform. In één woord samengevat is het grijs, wat toepasselijk is voor zo'n levenloze omgeving.

Als ik bij mijn kluisje aankom, zie ik dat iemand er een roze post-it op heeft geplakt. Op de post-it staat een pijl getekend die naar links wijst, een duidelijke suggestie aan mij om misschien eens een blik in die richting te werpen. Geërgerd draai ik mijn hoofd naar links. Een paar kluisjes verderop hangt nog een post-it. En aan de muur aan het einde van de gang nog een. Niemand die langsloopt lijkt ze te zien. Tja, de meeste mensen zijn ook niet erg opmerkzaam. Dat, of het kan hun gewoon niet schelen. Daar heb ik alle begrip voor.

Ik trek de post-it van mijn kluisje en volg de pijl naar de volgende.

Soms ben ik hele dagen druk met kleine dingetjes waar andere mensen niet om geven. Dat geeft me het gevoel dat ik iets belangrijks aan het doen ben, hoofdzakelijk omdat niemand anders het doet.

Dit is een van die keren.

Ik zie steeds meer post-its, echt overal.

Op de op één na laatste post-it die ik vind, staat een pijl recht naar voren, en hij hangt op de deur van een afgesloten computerlokaal op de eerste verdieping. Over het raam in de deur hangt een zwarte doek. Dit specifieke computerlokaal, C16, is afgelopen jaar uit gebruik genomen totdat de computers vervangen kunnen worden, maar het ziet er niet naar uit dat iemand daar al mee aan de slag is gegaan. Dat geeft me eerlijk gezegd een beetje een verdrietig gevoel, maar toch doe ik de deur van C16 open, stap naar binnen en duw hem achter me dicht.

Het lokaal heeft één langwerpige raam dat zich uitstrekt over de hele lengte van de muur tegenover me, en de computers hier zijn bakbeesten. Enorme kasten. Kennelijk ben ik teruggereisd in de tijd, naar de jaren negentig.

De laatste post-it hangt aan de achtermuur van het lokaal, en er staat een URL op:

SOLITAIRE.CO.UK

Solitaire, of patience, is een kaartspel dat je in je eentje kunt spelen. Ik speelde het tijdens mijn computerlessen altijd het hele uur door, en ik vermoed dat dat mijn intelligentie meer heeft aangescherpt dan als ik had opgelet.

Dan zwaait iemand de deur open.

‘Lieve hemel, je zou toch denken dat het verboden moet zijn om nog zulke oude computers te hebben.’

Ik draai me langzaam om.

Voor de weer gesloten deur staat een jongen.

‘Ik kan de gekwelde symfonie van de inbelverbinding bijna horen,’ zegt hij terwijl hij het lokaal in zich opneemt, en na een paar lange seconden ziet hij eindelijk dat hij niet alleen is.

Hij is een heel normaal uitzienende, niet lelijke maar ook niet bijzonder aantrekkelijke jongen, zoals er zoveel zijn. Het meest kenmerkende aan zijn uiterlijk is een bril met een dik montuur en grote, vierkante glazen, die eruit-

ziet alsof hij zo’n 3D-bril voor in de bioscoop opheeft. Hij is lang en zijn haar zit in een zigscheiding. In zijn ene hand heeft hij een mok, in zijn andere een papiertje en zijn schoolagenda.

Terwijl hij mijn gezicht in zich opneemt, verschijnt er een glans in zijn ogen, en ik zweer dat ze twee keer zo groot worden. Hij springt op me af als een leeuw die op zijn prooi duikt, zo energiek dat ik een stap naar achteren stommel uit angst dat hij me volledig verplettert. Dan leunt hij zo ver naar voren dat zijn gezicht centimeters voor het mijne hangt. Achter mijn weerspiegeling in de komisch grote glazen van zijn bril zie ik dat zijn ene oog blauw is en zijn andere groen. Heterochromie.

Hij grijnst vervaarlijk.

‘Victoria Spring!’ roept hij, en hij steekt zijn handen in de lucht.

Ik zeg en doe niets. Ik heb hoofdpijn.

‘Jij bent Victoria Spring,’ zegt hij. Hij houdt me het papiertje in zijn hand voor. Het is een foto. Van mij. Onder mijn gezicht staat in kleine lettertjes: ‘Victoria Spring, 5A’. Het is de foto die normaal bij de deur van de docentenkamer aan de muur hangt – in de vijfde was ik klassenoudste, voornamelijk omdat niemand anders het wilde doen en ik de baan toen maar toegeschoven kreeg. De klassenoudsten worden altijd op de foto gezet. De mijne is verschrikkelijk. Hij is van voordat ik mijn haar heb afgeknipt, dus zie ik er net uit als het meisje uit *The Ring*. Het is alsof ik niet eens een gezicht heb.

Ik kijk in het blauwe oog. ‘Heb je die zomaar van de muur getrokken?’

Hij stapt iets naar achteren, een kleine verlichting van zijn inbreuk op mijn persoonlijke ruimte. Er staat een krankzinnige lach op zijn gezicht. ‘Ik heb iemand beloofd om jou te helpen vinden.’ Hij tikt met zijn agenda tegen zijn kin. ‘Blonde gozer... skinny broek... liep rond alsof hij niet goed wist waar hij was...’

Ik ken geen gozers, en zeker geen blonde gozers die skinny broeken dragen.

Ik haal mijn schouders op. ‘Hoe wist je dat ik hier was?’

Hij haalt ook zijn schouders op. ‘Dat wist ik niet. Ik kwam in dit lokaal kijken omdat er een pijl op de deur hangt. Dat vond ik erg mysterieus. En toen zag ik jou. Wat een hilarische wending van het lot!’

Hij neemt een slokje uit zijn mok.

‘Ik heb jou al eens eerder gezien,’ zegt hij met nog altijd die glimlach.

Ik tuur met samengeknepen ogen naar zijn gezicht. Ik moet hem wel eens op de gang zijn tegengekomen. Maar ik zou me die afzichtelijke bril toch wel hebben herinnerd. 'Ik geloof niet dat ik jou ooit eerder heb gezien.'

'Daar kijk ik niet van op,' zegt hij. 'Ik zit in de zevende, dus lopen we elkaar niet veel tegen het lijf. En ik ben pas afgelopen september overgestapt naar deze school. Ik heb de zesde nog op Truham afgerond.'

Dat verklaart het. Vier maanden is voor mij niet lang genoeg om een nieuw gezicht bij te leren.

'Maar goed,' zegt hij, en hij roffelt met zijn vingers op zijn mok. 'Wat is er hier aan de hand?'

Ik stap opzij en wijs gelaten naar de post-it op de muur. Hij trekt hem ervan af.

'Solitaire.co.uk. Interessant. Oké, we zouden een van deze computers kunnen opstarten om op de site te kijken, maar ik heb het vermoeden dat we dan van ouderdom sterven voordat Internet Explorer klaar is met laden. Ik durf er geld op in te zetten dat ze allemaal op Windows 95 draaien.'

Hij pakt een stoel en staart door het raam naar buiten. In dit licht ziet het eruit alsof alles in brand staat. We kijken over de buitenrand van de stad uit op het platteland. Hij ziet dat ik ook naar buiten kijk.

'Voel jij ook zo'n drang om naar buiten te gaan als je dat ziet?' zegt hij. Hij zucht zacht. 'Vanochtend zag ik op weg naar school bij een bushalte een oude man zitten. Hij had een koptelefoon op en zat met zijn blik op de hemel gericht met zijn handen op zijn knieën te kloppen. Hoe vaak zie je dat nou? Een oude man met een koptelefoon op. Ik vraag me af naar wat voor muziek hij zat te luisteren. Je zou verwachten klassieke muziek, maar het had wat dan ook kunnen zijn. Ik vraag me af of het verdrietige muziek was.' Hij tilt zijn voeten van de vloer en legt ze met zijn enkels gekruist op een tafeltje. 'Ik hoop van niet.'

'Er is niks mis met verdrietige muziek,' zeg ik. 'Bij tijd en wijle.'

Hij draait zijn stoel rond totdat hij me aankijkt en trekt zijn das recht.

'Je bent echt Victoria Spring, hè.' Dat zou een vraag moeten zijn, maar hij zegt het alsof hij het al eeuwen weet.

'Tori,' zeg ik opzettelijk monotoon. 'Mijn naam is Tori.'

Hij steekt zijn handen in de zakken van zijn blazer. Ik sla mijn armen over elkaar.

'Kom je vaker in dit lokaal?' vraagt hij.

'Nee.'

Hij knikt. 'Interessant.'

Ik maak mijn ogen groot en schud mijn hoofd. 'Wat?'

'Wat wat?'

'Wat is daar interessant aan?' Ik denk niet dat het mogelijk is om minder geïnteresseerd te klinken.

'We zijn hier allebei om dezelfde reden.'

'En die is?'

'We waren op zoek naar een antwoord.'

Ik trek mijn wenkbrauwen op. Hij tuurt me aan vanachter zijn bril.

'Zijn mysteries niet geweldig?' zegt hij. 'Ben je niet nieuwsgierig?'

Dat brengt me tot het besef dat ik dat eigenlijk helemaal niet ben. Ik zou zo het lokaal uit kunnen lopen en dan nooit meer een gedachte verspillen aan solitaire.co.uk of deze irritante, lawaaierige jongen.

Maar omdat ik het niet kan uitstaan dat hij zo uit de hoogte doet, pak ik snel mijn telefoon uit de zak van mijn blazer, typ in de webbrowser 'solitaire.co.uk' in en open de pagina.

Als ik zie wat er verschijnt, moet ik bijna lachen – het is een leeg blog. Een blog dat vast alleen bestaat om ons te trollen.

Wat een absoluut zinloze dag is het vandaag.

Ik duw hem mijn telefoon in het gezicht. 'Mysterie opgelost, Sherlock.'

De grijns blijft nog even op zijn gezicht staan, alsof hij denkt dat ik een grapje maak, maar dan richt hij zijn ogen op het scherm en pakt de telefoon met een blik van onthutst ongeloof uit mijn handen.

'Het is... een blog zonder posts...' zegt hij, niet tegen mij, maar in zichzelf, en plotseling (en vraag me niet hoe het mogelijk is) heb ik zo enorm medelijden met hem. Want hij ziet er zo verdomd droevig uit. Hij schudt zijn hoofd en geeft me mijn telefoon terug. Ik weet niet goed wat ik moet doen. Hij kijkt letterlijk alsof er net iemand is overleden.

'Nou, ehm...' Ik schuifel een beetje. 'Ik moet naar mijn les.'

'Nee, nee, wacht!' Hij springt overeind, zodat we opeens recht tegenover elkaar staan.

Er valt een pijnlijke lange stilte.

Hij tuurt me aan, knijpt zijn ogen tot spleetjes, kijkt naar de foto, dan weer naar mij, dan weer naar de foto. 'Je hebt je haar afgeknipt!'

Ik bijt op mijn lip om een sarcastische opmerking binnen te houden. ‘Ja,’ zeg ik kalm. ‘Ja, ik heb mijn haar afgeknipt.’

‘Het was zo lang!’

‘Ja, heel lang.’

‘Waarom heb je het afgeknipt?’

Ik was tegen het einde van de zomervakantie in mijn eentje gaan winkelen, omdat ik nog zo enorm veel troep nodig had voor de bovenbouw, pap en mam het druk hadden om mee te gaan, en ik ervanaf wilde zijn. Het was me alleen even ontgaan dat ik verschrikkelijk ben in winkelen. Mijn oude schooltas was smerig en begon te scheuren, dus ging ik alle kwaliteitswinkels langs – River Island, Zara, Urban Outfitters, Mango, Accessorize. Maar alle fatsoenlijke tassen die ze daar hadden, kostten minstens vijftig pond, dus dat zat er niet in. Daarna heb ik de goedkopere zaken geprobeerd – New Look, Primark, H&M – maar daar zag ik niets wat ik leuk vond. Uiteindelijk ben ik een miljoen keer heen en weer blijven lopen tussen alle winkels waar ze schooltassen verkochten, totdat ik midden in het winkelcentrum op een bankje bij Costa Coffee een lichte zenuwinzinking had. Ik werd overweldigd door het idee dat ik naar de bovenbouw ging, door alles wat ik voor die tijd nog moest doen en door alle nieuwe mensen die ik zou ontmoeten en iedereen met wie ik zou moeten praten, en toen ving ik mijn weerspiegeling op in de etalageruit van de Waterstones en besepte ik dat mijn gezicht grotendeels schuilging achter mijn haar en wie zou er in godsnaam nou met me willen praten als ik er zo uitzag, en toen voelde ik opeens al dat haar op mijn voorhoofd en mijn wangen en hoe het mijn schouders en rug bedekte, en het was alsof het wormen waren die over mijn lichaam kropen en me verstikten. Ik kreeg steeds moeilijker adem, dus ben ik linea recta naar de dichtstbijzijnde kapper gelopen en heb daar mijn haar op schouderlengte laten knippen en zo dat het niet meer in mijn gezicht hangt. De kapper wilde het niet doen, maar ik hield vol dat ik het wilde. Ik heb het geld voor mijn nieuwe schooltas uitgegeven aan een nieuw kapsel.

‘Ik wilde het gewoon korter hebben,’ zeg ik.

Hij komt een stap dichterbij. Ik schuifel naar achteren.

‘Jij,’ zegt hij, ‘meent nooit wat je zegt, hè?’

Ik moet weer lachen. Of ik blaas een treurig pufje lucht uit, maar voor mij telt dat als lachen. ‘Wie bèn jij?’

Hij verstijft, leunt naar achteren, houdt zijn armen wijd alsof hij de wederkomst van Christus is en verkondigt op een diepe, galmende toon: ‘Mijn naam is Michael Holden.’

Michael Holden.

‘En wie ben jij, Victoria Spring?’

Daar weet ik niets op te zeggen, want dat is eigenlijk precies wat mijn antwoord daarop is. Niets. Ik ben een vacuüm. Ik ben een leegte. Ik ben niets.

Ineens klinkt meneer Kents stem over de intercom. Ik draai me om en kijk naar de speaker waaruit zijn stem weergalmt.

‘Willen alle sixth-form-leerlingen zich a.u.b. naar de studiezaal begeven voor een korte sixth-form-bijeenkomst.’

Als ik weer omkijk, zie ik dat ik alleen ben in het lokaal. Ik sta als aan de vloer genageld. Dan open ik mijn hand en vind daar de post-it met SOLITAIRE.CO.UK. Ik heb geen idee hoe die vanuit Michael Holdens hand in de mijne terecht is gekomen, maar ik heb hem in mijn hand.

En dit zal het zijn.

Dit is vast hoe het allemaal is begonnen.

2

De overgrote meerderheid van de tieners die naar Higgs gaan, bestaat uit zielloze, conformistische idioten. Ik heb mezelf succesvol weten te integreren in een klein groepje meisjes die ik als ‘goed volk’ beschouw, maar toch voelt het soms nog altijd alsof ik de enige persoon ben met zelfbewustzijn, als de hoofdpersoon in een videogame, en ik omringd ben door computergegenereerde figuranten die geprogrammeerd zijn met slechts een paar standaardhandelingen, zoals ‘initieer nietszeggend gesprek’ en ‘omhels’.

Het andere dat je van de tieners op Higgs moet weten, en misschien geldt dat voor praktisch alle tieners, is dat ze negentig procent van de tijd het minimum aan inspanning verrichten. Dat vind ik geen tekortkoming, want er komt later in ons leven nog tijd genoeg voor ‘inspanning’, en nu te hard ons best doen is een verspilling van energie die we beter kunnen gebruiken voor leuke dingen, zoals slapen en eten en illegaal muziek downloaden. Ik doe nooit hard mijn best. En ik ben een van velen. Het is niet ongebruikelijk om bij het betreden van de studiezaal begroet te worden door honderd tieners die onderuitgezakt op stoelen, tafeltjes en de vloer zitten.

Kent is er nog niet. Ik spot Becky en Onze Kring in de hoek met de computers en loop naar hen toe. Ze zijn diep in gesprek over de vraag of Michael Cera aantrekkelijk is of niet.

‘Tori. Tori. Tori.’ Becky klopt herhaaldelijk op mijn arm. ‘Ik weet dat jij het met me eens bent. Je hebt *Juno* toch gezien, hè? Vind je hem ook geen schatje?’ Ze slaat met haar handen op haar wangen, en haar ogen rollen iets omhoog. ‘Zijn van die stuntelige jongens niet enorm sexy?’

Ik leg mijn handen op haar schouders. ‘Rustig aan, Rebecca. Niet iedereen is zo’n Cera-fanaat als jij.’

Ze begint een heel verhaal over *Scott Pilgrim vs. the World*, maar ik luister maar half. Michael Cera is niet de Michael die mij bezighoudt.

Op de een of andere manier weet ik me te verontschuldigen, en ik begin door de studiezaal te patrouilleren.

Ja. Echt waar. Ik ga op zoek naar Michael Holden.

Op dit punt weet ik niet goed waarom ik naar hem op zoek ben. Zoals waarschijnlijk al wel duidelijk is, wordt mijn interesse niet snel gewekt, zeker niet door nieuwe mensen, maar ik erger me aan het idee dat hij denkt dat hij een gesprek met me kan aangaan en dan zomaar kan weglopen.

Dat is gewoon onfatsoenlijk, weet je wel?

Ik loop langs alle klieken in de studiezaal. Het hele idee van klieken klinkt alsof het zo uit *High School Musical* komt, maar de reden dat ze zo’n cliché zijn, is dat ze echt bestaan. In een school waarop grotendeels alleen meisjes zitten, kun je verwachten dat elke klas grofweg is in te delen in drie categorieën:

1. Populaire meisjes die optrekken met de coole jongens van de jongensschool en nep-ID’s hebben om nachtclubs mee binnen te komen. Ze kunnen ervoor kiezen om heel aardig tegen je te zijn of juist heel naar, en welke kant het op valt, hangt af van een verzameling van factoren die compleet buiten je macht liggen. Heel intimiderend.
2. Meisjes die er honderd procent vrede mee hebben om zo nerdy of oncool te zijn als ze willen, waardoor sommigen hen als ‘raar’ bestempelen, maar ik heb er eigenlijk best wel respect voor, want ze geven echt geen reet om wat andere mensen van hen denken en genieten gewoon volop van hun nichehobby’s en leven hun leven. Bravo voor hen.
3. Zogenaamde ‘normale’ meisjes. Eigenlijk iedereen die ergens tussen die twee groepen in valt. Wat waarschijnlijk inhoudt dat ze hun echte persoonlijkheid hebben onderdrukt om niet uit de toon te vallen, en dat ze